

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Dreadka Krutá

DĚDEČKOVY POVÍDAČKY

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Dreadka Krutá

DĚDEČKOVY POVÍDAČKY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Dědečkovy povídky

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7479. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna TNM print s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá

ISBN 978-80-271-1423-8 (ePub)
ISBN 978-80-271-1422-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-2851-8 (print)

Obsah

První vyprávění	7
Jak jsem zabloudil	10
Druhé vyprávění	14
Jak jsem byl v pekle	16
Třetí vyprávění	20
Jak jsem se stal motýlem	22
Čtvrté vyprávění	25
Jak jsem byl uvězněný v knihovně	27
Páté vyprávění	31
Jak jsem potkal kouzelného dědečka	34
Šesté vyprávění	38
Jak jsem na půdě našel poklad	41
Sedmé vyprávění	45
Jak jsem na koupališti viděl vodníka	47
Osmé vyprávění	50
Jak jsem si postavil vlastní vozítko	52
Deváté vyprávění	55
Jak jsem snědl kouzelné jablko	59
Desáté vyprávění	63
Jak jsem potkal mluvící kočku	67
Jedenácté vyprávění	71

První vyprávění

Pan Zdeněk byl uznávaným občanem města. Všichni si ho vážili, a dokonce ho i obdivovali. Nikdo netušil, že má jedno malé tajemství. V dětství se nenaučil správně vyslovovat hlásky R a Ř. Ráčkoval. Zato všechno ostatní uměl dokonale. Když si s někým povídal, schválně se těmto hláskám vyhýbal. Díky tomu měl velikou slovní zásobu, a tak to dlouho nikomu nedošlo. Až do doby, než se stal dědečkem.

„Dědo, řekni nám pohádku O veliké řepě,“ škemral jeden z vnoučků.

Dědeček se zamyslel a pak začal povídat: „Byl jednou jeden dědeček, a ten zasadil fialovou hlízu.“

„Ne dědo, zasadil řepu!“ opravoval ho Pavlík.

„Vždyť je to to samé,“ nedal se děda. Takovou pohádku ale děti nechtěly.

„Tak nám řekni aspoň tu o Karkulce,“ škemrala Lenka.

„Byla jedna holčička, a ta nosila čepičku. Byla vínová,“ začal zase dědeček a usilovně přemýšlel, jak dál.

„Karkulka, dědo. Jmenovala se Karkulka! A byla červená, ne vínová!“ vyčítala mu Lenka a dědeček jen bezradně pokrčil rameny.

„Dědo, já mám podezření, že ty neumíš říct R a Ř. Že mám pravdu?“ zeptal se Pavlík.

„To nevadí. Tak to aspoň zkus,“ vybídla ho Lenka.

Dědeček chvíli váhal, ale pak to zkusil. Vyšel z něj jen podivně řinčivý zvuk.

„Ty ráčkuješ!“ upozornila ho Lenka s úsměvem na tváři.

Dědeček jen pokrčil rameny. Styděl se, ale taky mu bylo líto, že dětem nemůže povídat známé pohádky. Vmžiku ale dostal nápad. Napadlo ho, že by si mohl

nějaké pohádky sám vymyslet. Děti ho opravovat nebudou a on se těm dvěma písmenům může i nadále vyhýbat.

„Co kdybych vám pověděl nějakou úplně novou pohádku?“ seznámil vnoučata se svým plánem.

„To záleží na tom, o čem bude,“ odpověděl vnouček.

„Povím vám o tom, co jsem zažil, když jsem byl malý,“ nabídl dědeček.

„Jo, bezva,“ souhlasily děti, a tak se dědeček pustil do povídání.

Jak jsem zabloudil

Jednou mě maminka poslala do obchodu. Měl jsem koupit chleba, máslo a mléko. Na tom nebylo nic zvláštního. Na nákupy jsem chodil často. Dostal jsem peníze navíc a za odměnu jsem si mohl pokaždé koupit lízátko nebo nanuk, tak jsem do obchodu chodil s nadšením. Teď jsem měl jsem v plánu koupit si balíček žvýkaček. Takových, co se z nich dají vyfouknout bubliny. Honzík od sousedů je měl a já jsem mu je malinko záviděl.

Byl jsem asi v půli cesty, když se obloha zatáhla a z nebe začaly padat dešťové kapky. Byly čím dál větší, a tak jsem usoudil, že bude lepší, když se někam schovám. Naštěstí jsem byl blízko stoleté lípy. Byla vysoká a košatá, takže mi její větve posloužily jako veliký deštník. Stál jsem tam, zády jsem se dotýkal kmene, když tu jsem ucítil něco zvláštního. Měl jsem pocit, že se kmen lípy pohnul nebo nějak posunul. Vylekaně jsem se otočil, abych se mohl podívat, co se děje. Nemýlil jsem se. Objevilo se tam tmavé místo a vypadalo jako tajný vchod. Najednou jsem nevěděl, co mám dělat. Táhlo mě to tam neviditelnou silou. Nemohl jsem tomu odolat, a tak jsem se jako omámený odlepil od země a vstoupil tam.

Moje oči si na tmu zvykly až po chvíli, takže jsem nejspíš vypadal jako slepec na neznámém místě. Dlaněmi jsem

ohmatával všechno okolo. Dutý kmen byl mnohem větší, než jsem si původně myslel. Nedokázal jsem si to vysvětlit. Zvenčí nevypadal až tak veliký. Napadlo mě, že by se tu dalo klidně i bydlet. Podle mého odhadu by se tam bez potíží vešla postel, stůl a židle nebo jiný nábytek z mého pokoje. Když jsem nad tím dumal, zahlédl jsem slabé světýlko. Zamžikal jsem očima, abych viděl co nejlépe. Věděl jsem, že musím jít za světlem. Nic jiného mi ani nezbývalo. Když jsem se ke světýlku pomalu blížil, jeho intenzita se zvětšovala. Jako kdyby se malá hvězda na noční obloze změnila v Měsíc.

Na chvilku jsem se zastavil. Víím, že jsem do kmene vstoupil na opačném konci. Možná se tudy dá z kmene vystoupit. Jednoduše vyjdu ven, mohutnou lípu obejdu a pak se opět vydám na cestu do obchodu. Klidně i v dešti. To jsem si ale jenom myslel.

Z kmene se sice dalo vystoupit, ale najednou jsem se ocitl někde úplně jinde. Jako kdybych byl v jiném světě. Nikde ani stopa po dešti a blescích. Nikde žádná cesta, jen louka se spoustou květin. Byla tak veliká, že vypadala nekonečně. Byl jsem z toho zmatený. Vůbec jsem to místo nepoznával. Věděl jsem jenom jediné. Zabloudil jsem a ani za mák jsem netušil, jak se odtud dostanu.

Kluci většinou nepláčou, ale teď jsem měl namále. Z očí mi začaly stékat slzy a nevěděl jsem, co si počnu. Už jsem myslel, že tady zůstanu navěky, když se ozval nějaký zvuk. V louce to podivně zašustilo, a tak jsem si osušil slzy. Někde mezi vlčími

máky a pampeliškami jsem uviděl cosi podivného. Nebyl to člověk ani živočich. Nebylo to nic, co jsem znal. Možná to byla nějaká neznámá pohádková bytost. Byl to malý pidimužík s velikýmnosem. Ten mu mezi očima svítil jako lampička. Mile se usmíval, a tak jsem měl pocit, že se ho nemusím bát. Nikdy jsem nikoho podobného neviděl. Pokynul mi, abych šel za ním, a tak jsem se vydal za ním. Došli jsme k paloučku, kde se posadil a já jsem udělal totéž. Vyndal z kapsy píšťalku a podal mi ji. Nikdy jsem na píšťalku nepískal, ale pochopil jsem, že to mám vyzkoušet. Zpočátku to bylo jen slabounké zapískání, ale pak jsem se osmělil a zapískal hlasitěji. Najednou pidimužík zmizel a všechno kolem mě vypadalo úplně jinak. Cesta, z níž jsem sešel, abych unikl dešti, byla opět tady. Na zemi byly sice louže, ale nebe už bylo zase blankytné. Ta píšťalka musela být kouzelná. Chtěl jsem se na ni znova podívat, ale nebyla nikde k nalezení. Nebyla nikde poblíž. Sáhl jsem do kapsy, jestli není tam, ale nahmatal jsem jen lísteček, kde jsem měl napsáno, co mám koupit. Vydal jsem se tedy do obchodu, jinak bych na nákup po všech těch zážitcích mohl málem zapomenout.

Doma se sice divili, že jsem v tom lijavci nezmokl, ale já jsem o tom nikdy nikomu nepověděl. Všichni by si mysleli, že si vymýšlím nebo že se mi to jenom zdálo. Okolo lípy jsem pak chodil schválně často. Pokaždé jsem se u ní zastavil, abych se na ni podíval, a někdy ji i ohmatal, ale žádná puklina v jejím kmeni nebyla. Dodnes si to neumím vysvětlit.

Druhé vyprávění

„To bylo napínavé,“ vydechla konečně Lenka. Po celou dobu dědečkova vyprávění tajila dech. „A jak to, že tomu pidimužíkovi svítil nos? To by se mi taky líbilo. Mohla bych si v noci tajně číst.“

„To netuším. Tehdy mě nenapadlo se na to zeptat.“

„A ukážeš nám ten strom?“ zajímalo Pavla.

„To víte, že ukážu. Můžeme se tam zajít podívat, ale teď už musíte jít spát,“ odpověděl dědeček. Vnoučata laskavě pohladil po vlasech a pak je peřinou přikryl až pod nos.

* * *

Od samého rána Lenka s Pavlem nemluvili o ničem jiném než o kouzelné lípě a pidimužíkovi. Babička u snídane sice nic nechápala, ale využila toho, že chtějí jít do obchodu. Napsala na lísteček nákupní seznam a poslala je nakoupit. Aspoň bude mít klid na přípravu oběda.

„To je ta lípa?“ zeptal se Pavel, když došli na místo. Dědečkovi nohy nesloužily tak jako zamlada, a tak byl Pavel stále vepředu.

+

Když dědeček přikývl, chtěl Pavel kmen stromu okamžitě prozkoumat. I když od dědečkova dětství uběhlo spousta let, na lípě to nebylo znát. Možná byla větší a košatější, ale puklina ani dutina tam žádná nebyla. Děti byly zklamané. Co když se dědeček spletl? Co když si jen nepamatoval, který to byl strom? Nejen cestou z obchodu, ale dokonce i celý den děti prozkoumávaly kmeny úplně všech stromů. Na nic zajímavého ovšem nenarazily. Večer, když byl čas jít do postele, vnoučata neprotestovala, což babičku udivilo. Děda ale věděl, že se těší na jeho další vyprávění. Naštěstí o tom už přes den přemýšlel, a tak se těšil, že je opět něčím překvapí.

„Budeš nám zase něco vyprávět?“ zeptala se Lenka.

„Něco, co jsi zažil, když jsi byl stejně starý jako my,“ navrhl Pavel.

„Když jsem byl stejně mladý jako vy, tak jsem navštívil peklo,“ pronesl opatrně dědeček.

Lenka vytřeštila oči. „Cože?“

„Opravdové peklo? S čerty?“ ujišťoval se Pavel.

Dědeček přikývl a pak se s úsměvem pustil do povídání.

Jak jsem byl v pekle

Když jsem byl ještě malý kluk, tak jsem v létě jezdíval za babičkou a za dědečkem. Moc se mi tam líbilo, ale občas jsem se kapánek nudil. Když se děti nudí, vyvádějí všelijaké vylomeniny. Ani já jsem nebyl výjimkou. Dělal jsem naschvály, a tak se na mě babička hněvala. „Jestli budeš stále zlobit, tak půjdeš do pekla,“ oznámila mi.

„Peklo neexistuje,“ odpověděl jsem s jistotou.

Babička se tajemně usmála a pak dodala: „Jen aby ses nedivil!“

Musel jsem uznat, že mě to malinko vylekalo, ale jen na chvíli. Napadlo mě, že když v domě není žádná zábava, půjdu ven. Obešel jsem všechna stavení okolo, ale žádní kluci ani holky tam nebyli. Musel jsem si tedy vystačit sám. Vydal jsem se na pěšinu k městu. Byl teplý letní den a já najednou uviděl, že na cestě něco doutná. Myslel jsem si, že někdo něco zapálil, ale když jsem došel blíž, viděl jsem, že je to koule. Skleněná koule, z níž stoupal dým. Takové teplo zase nebylo, aby se zapálilo i sklo. Musel jsem se na to podívat zblízka. Chtěl jsem se jí dotknout. Chytit ji do dlaní, ale nešlo to. Sama od sebe se dala do pohybu. Tehdy mě to ani moc nevylekalo. Byl jsem jako lovec. Musel jsem ji za každou cenu chytit, a tak jsem se vydal za ní. Kutálela se po cestě, ale pak zahrnula na

louku. Mezi kytíčkami jsem ji občas neviděl, ale nakonec se mi povedlo ji sledovat. Tedy až do chvíle, než záhadně zmizela. Jako kdyby zapadla do nějakého důlku v zemi. Klekl jsem si na kolena a začal jsem to místo ohmatávat. Vážně tam bylo vyhloubené místo. Vložil jsem do něj malíček, pak celou dlaň, a nakonec jsem tam vlezl úplně celý.

Spadl jsem na špinavou podlahu. Vedle mě ležela koule a nad hlavou zablikalo světýlko.

„Máme návštěvu,“ zablekotal nějaký muž. Byl špinavý, chlupatý, měl ocas a místo jedné nohy kopyto. Na hlavě měl sice čepici, ale i tak mi bylo jasné, kdo to je. Nebylo pochyb

o tom, že jsem v pekle. Vzpomněl jsem si na babiččina slova a začal jsem svého zlobení litovat. Pozdě. Ve všech pohádkách se můžete dočíst, že z pekla už se nikdo zpátky nedostane. Jedině lstí.

Než jsem se stačil vzpamatovat, už okolo mě stáli další chlupáci. Podupávali kopyty, pohupovali ocasey a slastně mlaskali.

Nejchlupatější z pekelníků se sehnul, aby pohladil svou skleněnou kouli. Dostala pochvalu: „Šikovná koulička. Dovedla nám další dušičku. Tak si ji v kotli pěkně podusíme.“ S těmi slovy se na mě začal sápat. Věděl jsem, že musím něco udělat. Ale co?

„Já jsem tu omylem,“ zkusil jsem se ozvat.

„Pekelná koule se nikdy nemýlí,“ odvětil nazlobeně. Nebyl zvyklý, aby mu někdo odmlouval. Ale i tak vzal kouli do dlaní, aby mě usvědčil ze lži. Když se jí dotkne někdo zlobivý, koule začne tmavnout, až se úplně zakalí.

Na to jsem čekat nechtěl. Všiml jsem si ale nějakého kabátu se spoustou záplat. Ještě že jsem četl pohádky. Hned mi došlo, že to bude důležitý kabát, jinak by ho dávno vyhodili. Nejspíš umí nějaká kouzla. Musel jsem se k němu dostat stůj co stůj, a tak jsem začal nenápadně couvat. Dvěma ďáblům jsem svázal ocasey a další dva jsem štípnul do zadku. Okamžitě se začali hádat. Využil jsem zmatku a skočil jsem k plášti. Oblékl jsem si ho a zapnul jediný knoflík.

„Co tu vyvádíte, vy motovidla?“ supěl nejvyšší pekelník s koulí v dlaních. „Kde je? Najděte ho!“

Bylo mi hned jasné, že jsem neviditelný. Stáli vedle mě, ale neviděli mě. Místo toho mě hledali v kotli, pod stolem, mezi polínky, ale nebylo jim to nic platné.

Věděl jsem, že kabát ze sebe nemohu sundat. Pamatoval jsem si místo, kam jsem dopadl. Tudy bych se měl taky dostat zpátky. Ale jak? Bylo to celkem vysoko. Nic, po čem by se dalo vylézt, tam nebylo, a tak jsem vyskočil na záda jednomu z pekelníků. Myslel si, že ho obtěžuje nějaká moucha, a tak se ošival a oháněl, ale naštěstí jsem nespádl. Vyskočil jsem, zabodl palce a ukazováky do hlíny a vyšvihl se. Byl jsem silný, měl jsem vycvičené svaly, a tak jsem se snadno vytáhl ven.

Když už jsem ležel na louce, sundal jsem si plášť. Byl jsem sice špinavý, ale šťastný. Nechal jsem plášť ležet na zemi a upaloval jsem zpátky k babičce. Dostal jsem pěkně za vyučenou. Od té doby už jsem nikdy nezlobil.

Třetí vyprávění

„To sis určitě jen tak vymyslel, abys nás postrašil, že jo?“ zeptal se opatrně Pavlík.

„Psssst!“ napomenul ho dědeček a ukázal prstem na Lenku, která usnula. Kdo ví, jestli ji přemohla únava nebo ji uspal strach z čertů. Každopádně zavřel oči i Pavel. A dědeček mohl jít do postele taky.

* * *

Druhého dne byly děti jako vyměněné. Popřály dobré ráno a po snídani samy umyly nádobí. Pak se zeptaly dědečka, jestli nepotřebuje s něčím pomoci.

„Možná bychom mohli jít společně na záhonky,“ přivítal jejich pomoc dědeček.

Společně vytrhávali plevel, odstraňovali suché okvětní lístky a pak zalévali.

„Jé, to je krásný motýlek,“ vykřikla Lenka, ale tím motýla vyplašila a on uletěl.

„Motýly nesmíš vyplašit. Musíš je chytat opatrně,“ vysvětlil sestře Pavlík. Chystal se do dlaní opatrně chytit jiného motýla, který právě usedal na jednu z kopretin.